

— Нѣ! Тази пѣсенъ е: „Синьото цвѣте цвѣтѣше, цвѣтѣше!“ — казало друго едно момче. — Кой те е научилъ, Янко, тъй хубаво да свиришъ! — запитало сжщото момче.

— Никой. Самичекъ се научихъ...

— Какъ тъй самъ? Азъ не мога... и Мара, и Ружа не могатъ... Никой не може...

— Опитайте се! На надуй! Подкарай, която пѣсенъ знаешъ!... казалъ Янко на дѣцата.

Надуло едно момче, но нищо не излѣзло.

— Надуй, надуй по-силно!...

Отново надува момчето съ издути като мѣхуръ бузи, плюнки пилѣе на дребни капки, а свирката само пищѣла, безъ да издава ония нѣжни, весели звуци...

-- Не мога, казало момчето.

— А ти, Янко, тъй хубаво свиришъ. Я пакъ засвири нѣкоя! — казали момиченцата.

Вдигналъ Янко глава, завъртѣлъ очи и засвирилъ нѣщо тихо, гжжно, нѣщо което се разливало като морска вълна...

— А, ха, ето го, негодникътъ! Пакъ надъ тази пуста свирка се захласналъ... — се чулъ ядосанъ женски гласъ.

Една възстара жена, съ разпасанъ поясъ въ ржка, като орлица се хвърлила върху момчето и го сграбила за коситѣ...

Момчето силно изпищѣло. Другитѣ дѣца се разбѣгали, кое на кждѣ видѣло...

— Пакъ си се заловилъ разбойнико, за тая пуста музика! А азъ за какво те изпратихъ? — крѣщѣла жената.

— За слама...—прѣзъ сълзи отговорило момчето.

— А ти си се разсвирилъ... Дай я тука! — и юруци се посипали по нещастната глава на малкия свирачъ, а свирката изпрѣщѣла на парчета...

— Охъ, охъ! Прости ме, лельо! За Бога, прости ме! Не ще свира по-вече... Никога не ще свира...

— Да те простя ли, сирако?! — Да те храня и обличамъ, а ти салъ да ми свиришъ... Съ това ли